

Niet van brood alleen – over de ziel van de diaconie

Op 21 mei vond in de Emmauskerk onder de bezielende leiding van Tim Schilling een inspirerende bijeenkomst plaats over caritas en diaconie. Meer....

Centraal stond de vraag hoe kerken en parochies in deze tijd niet alleen zorg kunnen dragen voor het lichaam, maar ook voor de ziel van mensen. In een samenleving waarin mensen steeds vaker tegenover elkaar staan, werd nadrukkelijk aandacht gevraagd voor de geestelijke dimensie van diaconie: luisteren, troosten, bemoedigen en nabij zijn.

Tijdens de avond werd stilgestaan bij de geestelijke werken van barmhartigheid. Daarbij gaat het om mensen goede raad geven, onwetenden onderwijzen, bedroefden troosten, geduldig zijn, vergeven en bidden voor anderen. Deze vormen van barmhartigheid zijn juist in deze tijd van grote betekenis. Veel mensen ervaren onzekerheid, eenzaamheid en verdeeldheid. Daarom werd benadrukt dat christelijke naastenliefde verder gaat dan alleen praktische hulp bieden. Niet alleen materiële ondersteuning, maar juist ook aandacht, begrip en geestelijke begeleiding zijn onmisbaar.

Aan de hand van Bijbelteksten zoals Mattheüs 22:37-39 — “U zult uw naaste liefhebben als uzelf” — en Johannes 13:34 — “Heb elkaar lief” — werd duidelijk gemaakt dat liefde en dienstbaarheid de kern vormen van het christelijk geloof. Ook Marcus 10:45 kwam aan bod: “De Mensenzoon is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen.”

De bijeenkomst had een interactief karakter. De aanwezigen werden uitgenodigd gezamenlijk na te denken over de problemen van deze tijd, zoals individualisering, polarisatie en armoede. Daarbij stond steeds de vraag centraal hoe christenen en parochies hierop kunnen reageren. De kernzin van de avond luidde: “Hoe kunnen parochies niet alleen het lichaam, maar ook de ziel dienen?” Deze gedachte gaf richting aan de gesprekken en zorgde voor verdieping, ontmoeting en bezinning bij de vele aanwezigen.

De avond werd afgesloten door Rien Brouwer met een gedicht over de diaconale roeping van de negen kerken binnen de parochie:

*Waar stilte woont in **Sint Bavo** van Harmelen, zacht als ochtendlicht,
daar ontmoeten wij de kwetsbare mens, met aandacht op het gezicht.*

*In **Sint Victor** van Benschop klinkt als een klok een heilige roep in nood:
waar het donker het diepst lijkt, brengen wij nabijheid als dagelijks brood.*

***Nicolaas** van de Basiliek in IJsselstein draagt een vlam die nooit vergaat,
een licht van goedheid dat in open handen naar de ander toegaat.*

*En **Nicolaas** in Nieuwegein kent de kracht van geven zonder geluid,
hij deelt wat hij bezit en sluit geen mens van ontmoeting uit.*

***Jacobus** van Cabauw en Lopik gaat als pelgrim over onbekend terrein,
en draagt voor wie verdwaald is bescherming, hoop en troost in samen zijn.*

***Johannes de Doper** in Montfoort roept als een stem langs rivier en wind:
maak recht wat krom is, zodat ieder opnieuw vertrouwen vindt.*

*Bij **Emmaüs** in Nieuwegein wordt onderweg een hart geraakt,
waar liefdevolle ogen zien wat verborgen leed zichtbaar en deelbaar maakt.*

***Heilige Barbara** in Nieuwegein staat als een sterke toren in de nacht,
naast wie beeft van angst en pijn, waakzaam, trouw en vol zachte kracht.*

*En zo gaan wij, gedragen door geloof, door liefde en door tijd,
in het **Licht van Christus** — niet ieder alleen, maar in ontmoeting geleid —
naar waar een mens gebroken is, met hoop en mededogen aan zijn zij.*

*Met open hart, met helpende hand, telkens weer opnieuw gegeven,
om licht te brengen waar het donker is — en liefde door te geven aan het leven.*